

IEMAND

Kluun schreef onlangs een boek over het Amsterdamse nachtleven. Dat hij dat samen deed met iemand, weet niemand. Hoe dat komt legt Hans van der Beek, over hem hebben we het, zelf uit.

Onlangs kwam deze tweet voorbij: RT: Binnenkort in de @javabookshop: Teun van de Keuken interviewt @kluun (en nog iemand).

Dat ben ik, en nog iemand, aangenaam. Mijn naam is Hans van der Beek en die tweet werd onder mijn neus geduwd door mijn vriendin. Ze moest daar best wel om lachen. Laat ik eerlijk zijn, ze lag helemaal in een deuk.

‘Hier! Kijk!’ En dan verder geen woord meer kunnen uitbrengen.

Het verhaal is als volgt. Kluun en ik hebben een boek geschreven, of beter: Kluun heeft een boek geschreven. Sla de tijdschriften en kranten er maar op na, luister naar de radio, kijk naar tv. Het nieuwe boek van Kluun is er, Kluuns ode aan de nacht.

Officieel heet dat boek, zo staat het toch echt in de catalogus: *Kluun & Hans van der Beek, Aan de Amsterdamse nachten. De top 100 aller tijden van het Amsterdamse nachtleven*, Podium (2011), en aan publiciteit geen gebrek met Kluun. *Spuiten & Slikken, Wat vindt Nederland?, Koffietijd, De week*

van Filemon, Motel de Jong, overal gaat het over Kluun en zijn nieuwe boek. Krista Verweij, de pr-dame van uitgeverij Podium, doet haar best mij ook aan die programma’s te slijten: ‘Het is een coproductie, hoor, kunnen de mannen niet samen komen? Ze doen het echt heel leuk als koppel.’ Dat wordt in de regel ter kennisgeving aangenomen. Krista heeft me uitgelegd hoe dat werkt. ‘Jij bent niet per se nodig voor een item, Hans.

Het publiek wil BN’ers en als jij naast Kluun zit, leidt dat alleen maar af. Want dan moet zo’n presentator jou ook een vraag stellen, snap je.’ Ik snapte het. Ik ben Hans van der Beek. Bij de prijs inbegrepen van Kluun. En eigenlijk liever niet. Ik ben een zap-momentje.

Ik herinner me het mailtje van Krista toen de eerste interview-aanvragen binnen dropen. ‘Hoe belangrijk is het voor je, Hans, als een programma per se alleen Kluun wil hebben? Moeten we het

daar op stuk laten lopen?’ Krista is oké, en ik ben ook niet gek. Dit is een Kluunboek. Ik ben bijvangst.

Nieuwe Revu ging een avondje mee op kroegentocht, met ons tweeën zowaar, de fotograaf heeft de hele avond portretten gemaakt. Sla de *Revu* open, over Kluuns Top 100, maar van mijn citaten, keurig geautoriseerd, heb ik de helft nooit meer teruggezien. En de foto is maar voor de helft geplaatst – die van Kluun.

Mijn vriendin heeft de tijd van haar leven. ‘Toe maar. In *nrc.next* staat je naam wél genoemd! En nog goed gespeld ook.’

En als er dan eens een cameraploeg kwam opdraven die mij in beeld wilde, was dat nog geen enkele garantie. Ik herinner me echt dat ik heb gesproken met Frank Awick, de poging tot Albert Verlinde van het Amsterdamse AT5, maar ik ben terechtgekomen op de vloer van de montagekamer van de stadszender. In

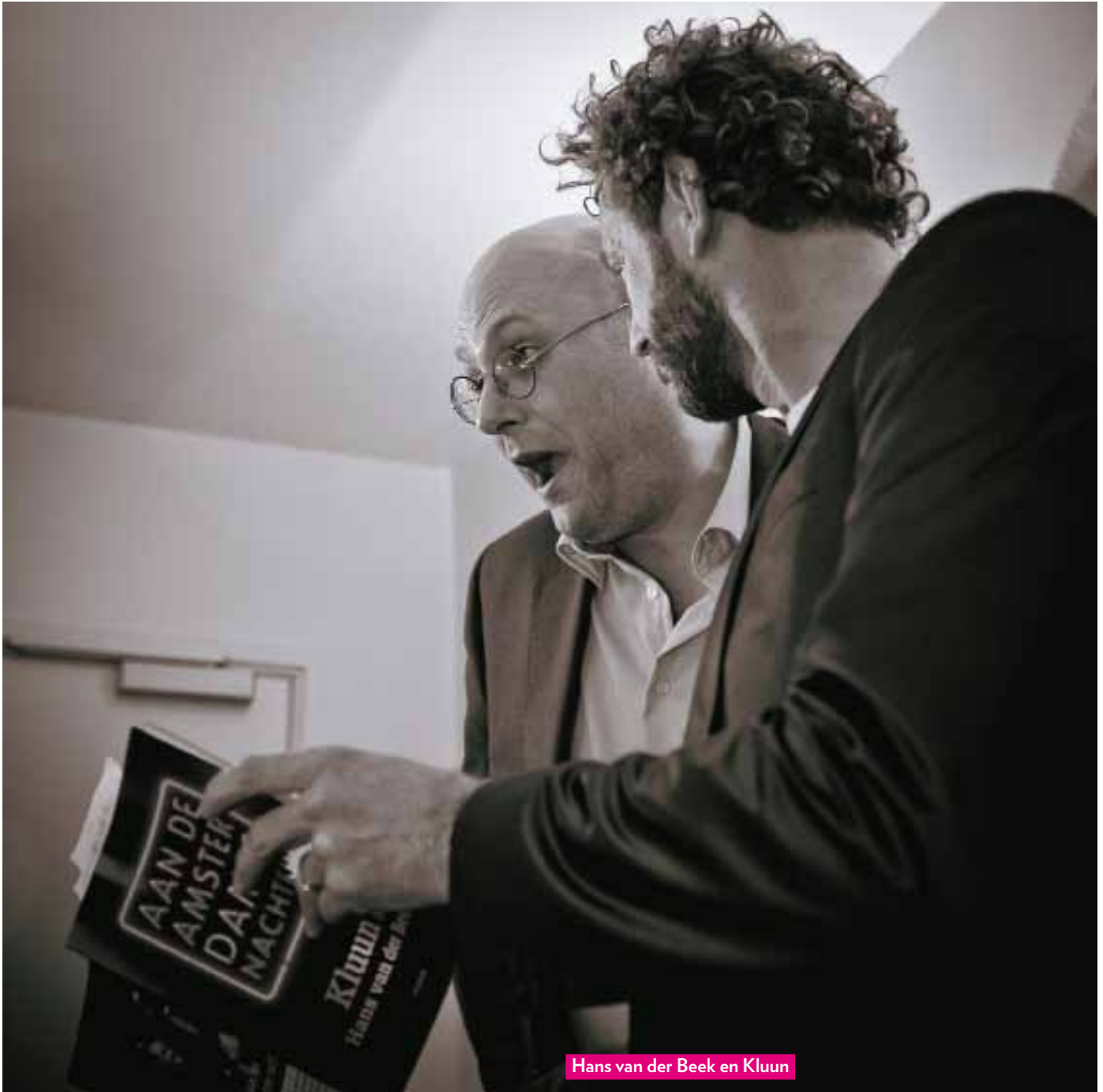
De week van Filemon zag ik mezelf wel – in een flits.

De echte Albert Verlinde had ook interesse. Maar dan moest het ook over de recente privé-omstandigheden van Kluun gaan, dus dat ging mooi niet door.

Is er nog sprake van geweest of ik wel of niet in beeld zou komen bij *Boulevard*, Krista? Krista Verweij kan zwijgen met een heel lieve, troostende glimlach, de schat.

Overigens deed Kluun zijn best mij in elk gesprek te betrekken, ook als ik er niet bij was. ‘Dit boek is een ode aan het Amsterdamse nachtleven. Vanaf 1600! Toen was ik nog niet geboren, Hans net wel.’

Zoiets moet je waarderen. En in *Motel de Jong* was hij aan de telefoon om een reservering te maken voor de week daarop. Hij kondigde aan dat hij Hans van der Beek zou meenemen. Een paar dagen later werd mijn reservering door de *Motel de Jong*-redactie geannuleerd. Die annulering werd een dag later weer geactiveerd. Bij het ter perse gaan van dit nummer leeft ik tussen hoop en vrees. *De Wereld Draait Door* had ook interesse, ze deden er

Hans van der Beek en Kluun

DENISE BOUMAN

drie, vier vergaderingen over het onderwerp af te schieten. Ze vonden het uiteindelijk te Amsterdams, te lokaal. Mijn zoontje van 12 was diep

diep teleurgesteld, want hij wilde met Matthijs op de foto. Vader: 'Ja maar jongen, mensen buiten Amsterdam zijn misschien minder

geïnteresseerd in die Amsterdamse kroegen.'

'Ja maar papa,' zei hij, kijkend naar een item over de film over de Heineken-

ontvoering, 'mensen die bijvoorbeeld Amstel-bier drinken, kan dit dan toch ook helemaal niet schelen?'

'Puntje voor jou, vriendje.' →

→ Uiteindelijk wilden de Jakhalzen misschien een item maken: de Top 3 van Kluun, u leest dat goed. Dat is mooi, dacht Krista, mijn beschermengel, 'dan fiets ik De Engelse Reet op nummer drie er wel binnen, dat is echt een onderwerp voor jou.' Maar ook dat ging uiteindelijk niet door.

Soms zocht ik steun bij Kluun, mijn co-auteur. Is niet leuk, ik altijd als jouw aanhangsel. 'Ja,' zei die dan, 'het is alsof een ontzettend lekker wijf staat te liften, maar zodra je stopt, springt er opeens een grote, lelijke vent uit de bosjes.'

Dankjewel, Kluun. En mijn meisje verheugt zich meer op dit verhaal in de *VARAgids* dan op welk interview of televisieoptreden dan ook.

Er waren uitzonderingen. Wild FM Hitradio (huh?) wilde juist alleen mij, en niet Kluun! Dat was nog eens een opsteker. Krista: 'Kluun hebben ze pas nog gehad, Hans.' En *Nieuwsshow* van de TROS wilde nadrukkelijk dat we als duo kwamen. Dan kon ik mooi over de bruine kroegen vertellen, want daar kwamen hun luisteraars vaker dan in het clubcircuit van Kluun. 'Wil je er echt voor zorgen dat hij komt,' vroegen ze nog aan Krista. Maar laat die radio-uitzending nou uitgerekend plaatsvinden de ochtend na de boekpresentatie. Vroeg. Ik moet bekennen. Ik heb me grandioos verslapen. Wilden ze me er een keer bijhebben, haalde geen wekker me uit mijn roes. Terwijl Kluun keurig in de studio over het boek vertelde, werd ik live in de uitzending uit mijn bed gebeld. De wijze waarop ik 'Goedemorgen' zei, deed de presentatrice opmerken: 'Het

woord brak krijgt een heel bijzondere betekenis.' Overigens werkte het wel. Een item over het ultieme kroegenboek en dan aan de lijn één van de auteurs, als slachtoffer van de nacht. Toen ik Kluun later mijn excuses aanbod, antwoordde de vakman: 'Conceptueel kon het niet beter.'

En er was één televisieoptreden, jawel. *Opium Night Life*, het cultuurprogramma van Cornald Maas, in discotheeksetting à la RUR, met publiek en een bank en drank op tafel en alles, dus daar konden ze mij er prima bij hebben.

Nu lag ook dat genuanceerder, vertelde Krista. Ze hadden Kluun eerder dit jaar willen hebben voor zijn roman *Haantjes*, maar dat kwam om de een of andere reden niet uit, dus met zijn nieuwe boek was hij hartstikke welkom, bij voorkeur met Bastiaan Ragas. Dat was namelijk mooi, dan konden ze er een combi-onderwerp van maken, een of ander kroegenboekje dat Kluun in zijn uppie had geschreven, maar toch vooral de theaterversie van Kluuns bundel *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt*, met, jawel, Bastiaan in de hoofdrol. Dat was nou nog eens een lekker een-tweetje.

'Nee,' zei Krista, inmiddels de liefde van mijn leven, 'dan gaat het nauwelijks nog over de nachtbijbel, ik wil Hans erbij hebben.'

Vraag het mij niet, vraag het Krista niet, vraag het die lui van *Opium* zelf, maar dat was he-le-maal goed. Hans

van der Beek en Kluun waren welkom bij *Opium Night Life*. Ik hoop dat Bastiaan Ragas, een heel aardige vent verder, hier niet te lang over nadenkt. Geskipt voor En Nog Iemand. Kom op, Bas, je hebt een leuke vrouw thuis, pluk je zegeningen.

Maar goed, wij naar *Opium*, Kluun en ik, co-auteurs. Een meisje beneden aan de trap dook meteen bovenop Kluun. 'Ik loop wel even met u mee naar boven,' zei ze en samen liepen ze trap op. Ik hobbelde

'Gefeliciteerd met je boek,' zei Adriaan van Dis tegen Kluun. Ik kreeg een handje.

er achteraan. Boven klampte ze meteen een technicus aan. 'Kan iemand Kluun

opvangen?'

Dat kon.

Ik erachter aan.

Bij de grime was het al reuze gezellig. 'Gefeliciteerd met je boek,' zei Adriaan van Dis tegen Kluun. Die antwoordde: 'Dit is Hans, co-auteur.' Ik kreeg een handje.

Het was nog een uurtje wachten voor de uitzending begon, en de grime-tafel was bezet, dus ik ging nog even naar het toilet, waar ik zowaar niet hoefde te betalen. 'Loopt u maar door, hoor,' zei de toiletjuffrouw. Dit nam niemand me meer af.

Toen kwam er een plekje vrij aan de grime-tafel en een jongedame vroeg of ik nog moest worden opgeknapt. Dat leek mij wel. Van Dis: 'Meneer wou weer haar.' Gebbetje van Arie. Artiesten onder mekaar.

Mij werd een drankje aangeboden, ook dat nog. Een cassis, dankuwel. Maar zo'n uurtje was nog een behoorlijk zit, en ik vroeg naar de rookruimte. Die was er niet. Ja, buiten

op de stoep. Dus ik, trap af, dat hele eind naar buiten, de kou in, en daar stond ik op het Rembrandtplein, met een peuk in mijn hand. Opeens stond de dame van de productie naast me. Met een cassis, helemaal speciaal voor mij komen brengen.

Mijn naam is Hans van der Beek, ik ben Limburger en ik sta hier met een fokking cassis in mijn hand.

En toen kwam de *VARAgids*. Of ik een artikel van drie pagina's wilde schrijven over mijn media-ervaringen in de schaduw van Kluun. Tot ik vlak voor de deadline een vriendelijk mailtje ontving van de hoofdredacteur. Het mocht ook in twee pagina's, ze konden een extra advertentie krijgen.

Had ik weer.

Maar echt, werd mij verzekerd, als ik drie pagina's wilde schrijven, graag, hoor, heel graag zelfs! Dan schraptte de VARA die inkomsten, die toch vrij belangrijk zijn voor een blad. Zeker voor eentje van Publieke Omroep, nee, echt, ze deden het graag voor me. Maar als het ook in twee pagina's kon, vonden ze dat heus geen probleem. Als de VARA straks failliet gaat, is dat mijn schuld. Gun me ook wat. Mijn naam is Hans van der Beek, ik heb onlangs een boek geschreven, met nog iemand. ←

We geven 10 exemplaren van *Aan de Amsterdamse nachten* weg. Kijk op pagina 98

